

ὅλον, οὐτινος τὴν ἐνότητα δύναται νὰ χωρήσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ μέρη της καὶ πάλιν νὰ συνθέτῃ χωρὶς ποσῶς νὰ βλάψῃ τὸν μηχανισμόν. Ἐνῶ ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία ἐνοῦται οὐχὶ ἐξωτερικῶς, ἀλλ' ἐσωτερικῶς εἰς ἓν ὅλον σῶμα, οὐπερ ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν Παῦλον εἶναι κεφαλὴ, εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ ἀποσυντεθῇ καὶ συντεθῇ χωρὶς νὰ βλαφθῇ, ὡς ἐν τῷ μηχανισμῷ. Πρὸς τοῦτοις ὁ μηχανισμὸς τίθεται ἡ ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Ἐκκλησία ὁρατὸς ὑπὸ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς διοικεῖται καὶ διευθύνεται, ἀοράτως ὅμως ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἄρα ἔχει καὶ μέγαν προσωρισμὸν πρὸς ὃν πάντες πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν ἂν θέλωμεν νὰ εἴμεθα ζῶντα μέλη ἐκείνου τοῦ σώματος, οὐτινος κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός.

Θ. Μ. Μ.

ΜΙΑΑΝΟΝ

Τὸ Μιλάνον, πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλιίας μνημονεύεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεδιόλανα ὑπὸ τοῦ Λιβίου καὶ Πολυβίου. Σπανίως γίνεται μνεῖα αὐτοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μέχρι τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ Μαξιμιανὸς περιέβαλεν διὰ τειχῶν. Κατὰ τὴν πτῶσιν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας δις ἐλεηλατήθη ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ μετὰ ταῦτα ἔμεινεν ἐν τῷ σκότει μέρει τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐσπερτος ἀνέγειρε τὰ τείχη καὶ ἐξησφάλισε τοὺς ἐν αὐτῷ οἰκοῦντας. Ἐκτοτε τὸ Μιλάνον ἤρξαντο κατὰ τὸν πληθυσμὸν καὶ ἐπλούτει, καὶ ἔφθασεν εἰς ἣν νῦν εὐρίσκεται κατὰστασιν, ὃν πρωτεύουσα τῆς Λομβαρδίας καὶ τρίτη πόλις τῆς Ἰταλίας. Κεῖται δ' ἐν τῷ μέσῳ εὐρείας πεδιάδος μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λάμπρου καὶ Ὀλάνα, ἡ ἀρχαία πόλις περικυκλοῦται ὑπὸ διώρυγος καλουμένης *Naviglio Grande*. Ἡ διώρυξ αὕτη μεθ' ἐτέρας τινὸς καλουμένης *Naviglio di Martesena* θέτει τὸ Μιλάνον εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῆς *Laga Maggiore*, τῆς Αἰμνῆς τοῦ Κόμο, καὶ τοῦ ποταμοῦ Πάδου. Τὰ προάστεια περιβάλλονται ὑπὸ ὄχυρωμάτων ἐχόντων δένδρα καὶ χρησιμεύουσιν ὡς περίπατος. Ἡ περιφέρεια τῆς πόλεως εἶναι περὶ τὰ δέκα μίλια. Αἱ ὠραιότεραι ὁδοὶ εἶναι ἐκτὸς τῆς ἀρχαίας πόλεως· αἱ ἀγούσαι εἰς τὰς πρωτίστας πόλεις καλοῦνται *Corso*, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς περίπατος. Ἡ παλαιὰ πόλις εἶναι κακῶς ὠκοδομημένη, ἔχουσα ὁδοὺς στενάς καὶ ἀκανονίστους· ἀλλ' αἱ ἐλλείψεις αὗται ἀντισταθμίζονται ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς Μητροπόλεως, ἥτις ἱσταται σχεδὸν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως. Τὸ ἔξοχον τοῦτο καθίδρυμα ἐκ λευκοῦ λίθου ἅπαν ὠκοδομημένον, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν. Ἡρξάτο δὲ ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1386 ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Γαλεάζου Βισκόντη, Δουκὸς τοῦ Μιλάνου, καὶ εἰσέτι δὲν ἐπερατώθη. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι νεωτέρα Γοτθικὴ, ἡ ἐπίχρυσος· τὸ ἐμπροσθεν μέρος μετέχει καὶ τῶν δύο

ὑπάρχουσι δὲ καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν ὀβελίσκους καὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας ἀγαλμάτων διαφόρου μεγέθους. Τὸ ἔνδον εἶναι εὐρύχωρον καὶ σεμνοπρεπές, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι διακόσιαι βαθμίδες πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὴν στοᾶν ἥτις περικυκλοῖ τὸν πρῶτιστον ὀβελίσκον. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦτου μεγαλοπρεπῆς θέα τῆς Λομβαρδικῆς πεδιάδος παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θεατοῦ πρὸς δὲ τοῦτοις ἡ σειρὰ τῶν Ἀλπεων ἥτις τὴν περιβάλλει ἀποτελοῦσα πρὸς βορρᾶν μνησιεδὲς σχῆμα.

Τὸ Μιλάνον ὠνομάσθη «μικρὸν Παρίσιον»· ἡ δ' ἐπωνυμία αὕτη δὲν εἶναι ἀκατάλληλος διὰ τε τὴν κίνησιν καὶ τὴν εὐθυμίαν τὴν ἐν αὐτῷ ἐπικρατοῦσαν. Ἐχει πλεῖστα καφενεῖα, λαμπρὰ ξενοδοχεῖα, ἀφθονία κομψῶν ὀχυμάτων καὶ πολυάρθμα θέατρα. Εἶναι δὲ καὶ κέντρον μαθησεως· καὶ πλείονα βιβλία ἐκδίδονται ἐν Μιλάνῳ ἢ εἰς ὅλας τὰς Ἰταλικὰς πόλεις. Αἱ ἐκκλησίαι περιέχουσι πλείστας ὠραίας εἰκόνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ περίφημον «Δεῖπνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν» ὑπὸ Λεονάρδου Βίντση· ἡ «Ἀγάρ» τοῦ Τερτζίνη· ἡ γάμος τῆς Παρθένου» ὑπὸ Ῥαφαήλ, καὶ αἱ ἀοὶ ἅγιοι Πέτρος καὶ Παῦλος» ὑπὸ Γκίδου. Ἐκτὸς τῶν οἰκοδομημάτων, τὸ ἐν τῷ Μιλάνῳ θέατρον Λασκάλα καλούμενον, εἶναι τὸ ὠραιότερον ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ Ἀψὶς τῆς Εἰρήνης δευτερεύουσα τῆς ἐν Παρίσι τοῖς Ἀψίδος τοῦ Ἀστέρος. Τὸ παλάτιον Βικόντη διακρινόμενον διὰ τὰς ἐπὶ τῶν παραθύρων προτομάς· τὸ παλάτιον Αὐνόνη, μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα· τὸ γραφικὸν ἔργον τοῦ Ἀλεξίου παλάτιον τῆς Οἰκονομίας· πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ ἕτερα μεγάλης καλλονῆς. Ὑπάρχουσι δὲ διάφοροι ἀψίδες καὶ πυλῶνες, ὧν ἡ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος, εἶναι ἡ τοῦ Τικίνου πύλη ἡ Μαρέγκου, ἔργον τοῦ Κανιόλα. Ἡ Νέα Πύλη καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Πύλη εἶνε ἔργα ἀξιοσημείωτα τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΡΙΦ

Ἡ ἀκτὴ τοῦ Ρίφ εἶναι μέρος τῆς παραλίας τῆς Μαυριτανίας, περίφημος διὰ τὰ πειρατικὰ κατορθώματα τῶν κατοίκων της, οἵτινες καὶ τοὶ ὑπήκοοι τοῦ αὐτοκράτορος, δὲν ἀναγνωρίζουσιν ὅμως αὐτόν, εἰμὴ μόνον ὡς ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας· περιέχει δὲ 12 περίπου ἀθλίας κόμας, εἰς ἃς οὐδεὶς ἄλλος παρὰ τοὺς ἐγκατοίκους τολμᾷ νὰ ἐμφανισθῇ· διὰ τὸν ὑπὸ τῶν ἀνόμων τούτων ληστῶν ἐμπνεόμενον τοῖς πᾶσι τρόμον. Οἱ ἐπιφοβώτεροι δὲ τούτων εἰσὶν οἱ κατοικοῦντες τὴν κόμην Ἀζανέμ, κειμένην εἰς τὸ βάθος μικροῦ τινος κόλπου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς καταφύτου λόφου. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς φυλῆς ταύτης κατάγονται ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Κουλαῖ, καὶ ἔχουσι πολυάρθμα, καλῶς ὠπλισμένα καὶ ἐπιτήδεια πλοίαρια. Οὗτοι ἦσαν οἱ προσβαλόντες τὸν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Πρωσίας Ἀδαβέρτου, διοικούμενον Πρωσικὸν στολίσκον, καὶ οἱ πολλὰκις νικήσαντες τακτικὰ Εὐρωπαϊκὰ στρατεύματα. Ἐπὶ τέλους δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Μαυριτα-

νίας κατείδε την ανάγκην τοῦ νὰ λάβῃ μέτρα τινὰ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐπὶ τῶν ἀπειθῶν τούτων ὑπηκόων ἐξουσίας αὐτοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἔπεμψε τὸν Σατράπην τοῦ Ταντζιέρ, Βέν-Ἀβού ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλης δυνάμεως, ἵνα εἰσπράξῃ τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον καθυστερημένους φόρους τῶν κατοίκων τοῦ Ρίφ, ὅστις παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπιτυχῶν τοῦ σκοπίμου, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ἀβδερ-Βαμάν, φέρων μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ἔσχυσε δὲ νὰ καύσῃ καὶ τινὰ τῶν πλοίων αὐτῶν, καὶ οὕτω ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀπὸ τῆς πειρατείας διὰ τῆς ἀποστερήσεως τῶν μέσων τῆς κακουργίας τῶν.

Ἐν τούτοις ἡ ληστεία τῶν πειρατῶν καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθει, ὥστε ἐπὶ τέλους ἡ Ἰσπανία ἀπεφάσισεν ἵνα ἐξαφανίσῃ τούτους κατὰ κράτος, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠτοίμασεν ἐκστρατείαν κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1855, ἥτις κατηνάγκασεν αὐτοὺς νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸν Μοίραρχον *Baceta*.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΣ

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἀναφέρεται περὶ τοῦ διαστήμου ζωγράφου Γεράρδου. Οὗτος ἐπεφορτίσθη ποτὲ ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Α' νὰ ζωγραφίσῃ τὴν μάχην τοῦ Ἀούστερλιτζ. Ἐν τῇ συνθέσει τοῦ πολεμικοῦ ἐκείνου ἀνδραγαθήματος ὁ στρατηγὸς Ῥάπ ἔμελλε νὰ παρασταθῇ, προσερχόμενος ἐπὶ καλπάζοντος ἵππου, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν νίκην. Ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ κανναβοπάνου παρεσκευάσθησαν πάντα, ὑπελείπετο νὰ τεθῇ ἔφιππος ὁ ἀγγελιοφόρος στρατηγὸς πρὸς ἀποτέλεσιν τῆς εἰκόνης· ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἠδύνατο νὰ εὑρῇ πολέμικόν ἵππον, ἀρμόζοντα εἰς τὰς ιδέας του. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν του οὐ μόνον τῶν ἰδίων σταύλων τοὺς ἵππους, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱππικὰ συντάγματα διέταξε νὰ παρελάσωσιν ἐνώπιόν του καλπάζοντα. Πλὴν καὶ τούτου γενομένου, ὁ ζωγράφος δὲν εὔρε μορφήν ἵππου, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὸ ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ σχέδιον, καὶ ὁ στρατηγὸς Ῥάπ ἔμενεν ἔτι ἄνευ ἵππου. Ἡμέραν τινὰ περιδιάβαινον εἰς τὸ βουλευτήριον, εἶδε μετ' ἀγαλλιάσεως ἓν τινι ἀθυρματοπωλείῳ ἐπὶ μικρᾷς σανίδος ἐξωγραφημένον ψυχρὸν ἵππον, μαύρην ἔχοντα κεφαλὴν, καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ φαινομένου ἔτοιμον τρόπον τινὰ νὰ πηδήσῃ ἐκ τοῦ παραθύρου, Ἰδοὺ, ἀνέκραξεν, «ἵππος διὰ τὸν Ῥάπ», καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἠρώτησε τὴν τιμὴν του. Ἀκούσας 25 σολδία, ἐπλήρωσεν αὐτὰ, καὶ λαβὼν ὑπὸ μάλης τὸν ἵππον, ὑπῆγε εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπετελείωσε τὸ ἔργον· καὶ αὐτὸς, λέγουσιν, εἶναι ὁ ἵππος ἐν τῇ περιφημῇ εἰκόνι τοῦ ἐν Βερσαλλίαις μουσείου, ὃ φέρων τὸν Ῥάπ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ στρατηγὸς ἐκ τῆς βίας ἀπώλεσε τὸν πῖλον αὐτοῦ.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Πόσαι συγκινήσεις αὐτοφρεῖς ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς

ἀνθρωπίνους σπλάγχχνους, αἵτινες δύνανται νὰ εὗρωσιν παρηγορίαν, μόνον εἰς τὰ ἄσματα. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε θὰ ὑπῆρχε ἄνευ αὐτῶν, ἢ ἐὰν ὑπῆρχε δὲν θὰ εἶχε ψυχὴν ἐπιδεκτικὴν τοιούτων συγκινήσεων. Αἱ γνώσεις ἡμῶν περὶ τῶν πρώτων φυλῶν τῆς γῆς μαρτυροῦσιν, ὅτι αὗται δὲν ἦσαν ξένοι τῆς θείας τέχνης. Ἡ μουσικὴ εὔρε πρῶτῳ ὑποδοχὴν ἐφ' ἅπαντα τὸν κόσμον. Καὶ οἱ ἄγριοι ἔχουσι τοὺς ὕμνους τῶν, τὰ πολεμικὰ τῶν ἄσματα καὶ τοὺς ἐπιταφίους θρήνους τῶν. Ἡ μουσικὴ εἶναι τὸ εὐγενέστατον τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, τὸ ὁποῖον μαλακύνει τὴν καρδίαν καὶ καθίστησι τὸν ἄνθρωπον εὐδαίμονα. Ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ Σαίξπηρ, ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει μουσικὴ καὶ ὅστις δὲν συγκινεῖται ὑπὸ τῆς ἁρμονίας τῶν γλυκῶν ἤχων, ἐπλάσθη διὰ προδοσίαν, δόλον καὶ λαφυραγωγίαν. Αἱ αἰσθήσεις τοῦ πνεύματός του εἰσὶ ζοφώδεις, ὡς νύξ, πᾶν δὲ φίλτρον αὐτοῦ μέλαν ὡς ἔρεβος. Ἐπὶ τοιούτῳ ἀνθρώπῳ δὲν πρέπει νὰ ἔχητε πίστιν.

ΤΕΧΝΗ

Ἡ τέχνη συγκριτικῶς πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰς θεωρίας τῆς φύσεως εἶνε ὄντως ὠραία. Ἡ ἀνθρώπινος ἀγγίχνοια ἀκολουθοῦσα στενῶς τοὺς νόμους τούτους διδὲι εἰς τὰ ἄψυχα ποιήματά της πνεῦμα σχεδὸν ἀληθές. Τὸ πεποικιλμένον ἥτριον αἰθεὶ ὑπὸ φαντασιώδους ζωῆς. Τὸ μάρμαρον ὁμιλεῖ διὰ τῶν ψυχρῶν ἀναισθητῶν χειλέων του. Ἡ φαντασία παρέχει τῶνόντι εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς θεωρίας δύναμιν ζωῆς καὶ ἡ τέχνη συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς φύσεως μεγαλύνεται. Ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ ἐξωγράφησε διὰ τῆς γραφίδος του σταφυλὰς τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε τὰ πτηνὰ ἐδέλεάσθησαν ὑπ' αὐτῶν. Μία πτυχὴ τοῦ Ἀπελλοῦ ἠπάτησε καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του. Ἡ τέχνη ἐν ταῖς σκηναῖς ταύταις γίνεται ἥττον μικρὰ τῆς φύσεως καὶ εἶναι ὁ ἀρμόδιος κοινωνὸς αὐτῆς· διότι ὁ καλλιτέχνης δὲν φοβεῖται μήπως ἐξαντλήσῃ τοὺς τύπους καὶ τὰ χρώματα τῆς φύσεως. Δύναται νὰ ζωγραφίσῃ καὶ γλύπτῃ διὰ παντός, θέλουσιν ὅμως μένει εἰκόνας λύπης, χαρᾶς καὶ ἀλλοκότων ζωγραφιδῶν, πραγματικῶν ἢ ἰδανικῶν, αἵτινες παρέξωσιν πηγὴν ἀκένωτον ἐξ ἧς ὁ καλλιτέχνης ἀρύσει τὰ νάματα τῆς ζωῆς.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΑΠΗΤΩΝ

Οἱ τάπητες, οἱ καλούμενοι κοινῶς κελίμνια, ἦσαν ἐν χρήσει σχεδὸν περὶ τὴν 8ην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χριστοῦ, οὐχὶ ὅμως τοιοῦτοι, οἳ εἶναι σήμερον, οὐδὲ ἡ χρήσις αὐτῶν ὁμοία μετὰ τὴν σημερινήν. Τότε ἡ πλυνὸν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ᾧ ἐκάθηντο οἱ ἄνθρωποι οἱ ὑπὸ σκηνὰς ἐνδικοιόμενοι, ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη μεταχειρίζονται αὐτοὺς οἱ Τοῦρκοι, ὅταν πρόκηται νὰ προσκυνήσουν. Δὲν εἶναι ὅμως γνωστὸν, καὶ πότε ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ μεταχειρίζωνται αὐτοὺς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν. Ἀναφέρεται,